

Tot heden hebben ze alle kenmerken van de echte soort en geven ze gegronde hoop op een vernieuwd leven dezer sierlijke pepel.

Lunteren, 10 Februari 1908.

J. G.

Zieke Duiven.

Antwoord op: »Wie weet het?»

De heer »De Zetter« meent terecht, dat uw duiven met kanker behebt zijn, hetgeen ook mijn meening is. Ook kan 't diphteritis zijn, maar die ziekten verschillen niet veel. Het beste is beslist, de aangetaste dieren onmiddellijk dood te maken. Wilt u ze laten leven, zonder ze dan onmiddellijk af, want het is zéér besmettelijk. Veel is er aan duiven niet te dokteren. De hokken moeten van binnen gekalkt zijn, dan hebt u bijna geen last van luizen en ander ongedierte. De duiven zelf kunt u van ongedierte bevrijden, door ze op die plekken met petroleum te bestrijken (vooral niet te veel!). zieke duiven niet, die kunnen meestal niet tegen petroleum, Insektenpoeder helpt niet tegen ongedierte. Het genoemde boek van Sylvain Wittouck kan u maar zelden van nut zijn, daar 't hoe 'n prachtwerk 't ook inderdaad is, alleen over postduiven handelt. U hebt veel meer aan: »De Duiven-vriend«, door J. H. Beekman Bzn., uitgave G. J. Thieme te Arnhem, prijs / 090. Mocht u nog 't een en ander omtrent duiven willen weten, dan wil ik u gaarne mijn meening zeggen.

Den Haag.

C. E. HEYNSIUS JR.

Lichtgevende Uilen, Reigers, Roerdompen en .... visschers.

In *The Times* heeft zich een discussie ontpoppen over lichtgevende Uilen, die onlangs in Engeland zijn waargenomen. Daar wordt heel wat bij te pas gebracht, tot electriciteit en paartijd-opgetogenheid toe. Met den heer Warnsinck, die mijn aandacht op die berichten vestigde, ben ik het echter volkomen eens, dat al die lichtgevendheid eenvoudig te danken is aan de lichtgevende bacteriën, die zich ontwikkelen in 't rottende hout en de rottende visch, waarmee deze dieren in aanraking komen.

Deze veronderstelling wordt sterk gesteund door het bericht van eenige visschers, die vermelden dat hun *kleeders* soms lichtgevend zijn.

Ik had dit najaar in mijn tuin een paar mooie brokken sterk lichtgevend vermolmd hout en verwonderde mij er natuurlijk volstrekt niet over, dat, als ik die dingen gehanteerd had, mijn handen zelf nog een poosje lichtgevend bleven. Een lichtgevend Reigernest heb ik ook wel gezien, en 't zou mij niet verwonderen als onze lezers wel eens lichtgevende nesten van Spechten, Boomklevers, Meezen of Uilen hadden opgemerkt. Het ligt voor de hand, dat de bewoners van die nesten, dan ook een poosje lichtgevend kunnen zijn; n.l. net zoo lang, totdat ze zich gereinigd hebben van het neststof.

JAC. P. TH.

Musschengilde.

Ik sprak in de kerstvacantie over de schade der in mijn opstel genoemde vogels, nog een paar landbouwers. 't Is misschien niet overbodig, dat ik hun meening hier eens weergeef. Ik drukte hun op het hart, wat toegevend te willen zijn en ook hun nut te willen erkennen, waar dat merkbaar was.

Beiden zetten de musschen al dadelijk op één lijn met ratten en muizen en noemden ze kort en bondig ongedierte. Beiden waren voor felle vervolging. Uitroeien zouden ze ze nu direct niet willen, maar de eene landbouwer stelde voor, om de vervolging voor die vogels voor eenige jaren te staken, als er een ander nadeel merkbaar werd, dat aan schaarschte de musschen te wijten zou zijn.

Wat de kraaien betreft, waren ze ook geen van beiden te spreken. Het nut, dat ze zouden doen, door insecten te verdelen, kwam hun vrij gering voor. Zeer schadelijk oordeelden zij ze, door het uitpikken van pas gezaaid koren. Hebben ze n.l. eenmaal een rijtje van de zaaimachine te pakken, vooral langs de greppels, daar gaat heel zoo'n „sneetje“ er aan. Op mijn vraag aan de boeren, of ze dat persoonlijk wel eens ondervonden hadden, antwoordde de een: „Wel, m'n goeie man, ondervoonde; dikkels è'k koren uut motte rieë voor die broerde kraaien, in as 't eel den blok niet was, dan toch ier in dër kleine of groote plekken. In of m'n d'r wat tegen doe. Wel, kerel lieve, je loop

zwart drêd te spannen, je stroo plumen of je gooit outkrullen, afijn, je verzint van oalderlei kluchten, om die rakkers van je land of t' ouwen. Nee, nee, gin pardon voor de kraaien, oor om noe nog mar gin eens van een ei of 'n êrpel te spreken.”

Houtduiven idem idem. Ze weten, op pasgezaaide erwten- en boonenvelden, even goed de rijtjes te vinden en te volgen als de kraaien en kunnen dus ook oorzaak zijn, dat heele plekken of streepen bij het opkomen, erg d'un blijken te staan.

Over de schade dezer vogels in den oogsttijd lieten ze zich uit, als ik in mijn opstel reeds schreef.

Wat de eksters betrof, zei de een: „Je bint ongelukkig, als die d'r nist bie of op je ostie oa, mà dè bin d'r tegenwoordig zoo weinig, dat de schè nie zoo errig in 't oage loopt.”

Die vielen volgens beider meening in hun polder zoo zoetjesaan in de termen om gedurende eenige jaren van de lijst der vervolgte vogels geschrapt te worden, om dezelfde reden, als ik boven bij de musschen aangaf.

Wat den sperwer betreft, waren zij beiden van meening dat ze diens schade niet merkbaar voelen.

Verbetering. In den aanhef van mijn opstel over Vogelvervolging en Musschengilde staat: beperking van het „Musschengilde“. Dit moet zijn: beperking van het musschental. Een enkele taalfout, die ik bij het nalezen opmerkte, is geen bezwaar voor het goede begrip.

R'dam.

J. VIJVERBERG.

Vogelliefde?

Getrouw lezer van uw tijdschrift zijnde, deel ik u een geval uit de vogelwereld mede, dat me bijzonder trof.

Eenige dagen geleden, bevond ik me ten huize van een kennis te Doetinchem en werd daar opmerkzaam gemaakt op een musch, die in den tuin voor zijn huis op een doode andere zat. De levende deed alle mogelijke moeite om de doode weg te trekken van de plaats waar ze lag, stak zijn nek in die van de doode, zeer waarschijnlijk om door liefkozing ze te bewegen aan haar wensch te voldoen. Ze bekreunde er zich volstrekt niet om of er iemand voorbij liep, ze bleef rustig zitten en naderde ge haar te dicht dan vloog ze wel een paar schreden weg, maar keerde terstond weder terug. Nu is mijn vraag welk instinct leidde de musch tot deze handeling. Zou ik van u daarop een antwoord mogen verwachten in uw tijdschrift.

Terborg, 11 Febr. '08.

S. H. WANROOY.

Het antwoord is vreeselijk ontzuenderend; maar het kan best zijn, dat het de musch alleen om de veeren van de doode zuster te doen was! Dat is meer gezien.

E. Hs.

Witspies.

Ik lees nu eerst het Juni-nummer 1907, waarin J. Lesire een artikel schrijft: »Uit de Peel«. De vogel, dien hij witspies noemt is denkelijk de gele schrijver = geelgors, want die zingt naar de Deurnsche vertaling uit mijn jongentijd: »Bid-bid-bid voor de witspi-is. Een aanmaning voor de Roomschen om toch te bidden voor de witspi-iz = witte spijs = zuivel en eieren, die ze in den Grooten Vastentijd niet mogen eten, tenzij ze daarvoor in de plaats elken dag bidden.

't Lied van den leeuwerik luidt bij het stijgen: »O m'ne God, ik vloek niet meer!« D. C. ad infinitum, en bij het dalen: »Mar-Di, Mar-Di!« aldaar de meest gebruikte bastaardvloek; is gelijk: Mort à Dieu!

Beek bij Nijmegen.

VAN BAARS.

Papegaaiduiker.

Den 1sten Februari vond ik op het strand bij Duin en Kruidberg een ex. van den Papegaaiduiker.

Haarlem.

W. G. N. v. D. SLEEN.

Nestkastjes systeem Leyds.

Wederom is een hooge onderscheiding toegekend aan de nestkastjes of vogelwoningen volgens systeem Marius Leyds, te Stratum, en wel op de Groote Internationale Tentoonstelling der »Geldersche Vereeniging van Vogelvrienden« te Arnhem, oij 31 Januari, 1 en 2 Febr. 1908.